

Pünkösöd utáni V. vasárnap. Nagymisére.

Kibékülés-ellenségszeretet

„Ha ajándékodat oltárra viszed és eszedbe jut, hogy testvérednek van ellened valami panasza, hagyd ott ajándékod az oltár előtt, és menj el előbb kibékülni testvéreddel”. Mt. 5,24.

K.K.T. A régmúlt időkben történt. Vad ellenség támadta meg Saragossát. A város vezetője és a népnek jó része a székesegyházban keresett menedéket. Ott volt a város ősz püspöke is. A harc balul ütött ki. Az ostromló vad ellenség nemsokára eléri a város falait. A város kétségtelenül el fog esni és az ellenség kezére kerül. Az ellenség vad és kegyetlen, nem lehet irgalomra számítani. Bent a templomban csend, az embereket elfogja a közeli halál félelme. A csendet megtöri az ősz püspök hangja: „Kedveseim – mondja remegő hangon, könnyes szemmel. A veszély közeledik, a halál az ajtó előtt kopog. Boruljunk le az oltár elé és imádkozzunk. Mielőtt meghoznánk az élet nagy áldozatát, mutassuk be még utoljára az imádság áldozatát Istennek. De emlékezzünk meg az Isteni üdvözítő tanító figyelmeztetéséről: Ha ajándékodat oltár elé viszed...”. Most a veszély pillanatában béküljön ki mindenki ellenfelével, nyújtson békejobbot mindenki haragosának. Egy pár perc múlva át kell lépnünk az örökkévalóság küszöbét, és szembe kell nézzünk az igazságos Bíróval, Krisztussal. Hogyan merészeljük az elé a Krisztus elé állani, akit gyűlölünk a mi testvéreinkben, embertársainkban? Szavait mélységes csend követte. És ebben a csendben még jobban behallatszott a vad ellenség harci lármája. És íme egyszerre csak előlép a város vezetőségének soraiból a legfőbb ember, és férfias elhatározással a püspök felé tart, és erős hangon, mindenki által hallhatóan megszólal: Te nem voltál soha ellenségem, tisztelendő püspök atyám, és én mégis szertelen gögömben ellened törtem. Isten irgalmából most megnyílt a szemem, meglágyult kőkemény szívem. Most bocsánatodért esedezem”. Az ősz püspök készségesen és boldogan ölelte keblére a megalázkodó városfőt, és így szólt: A mai nap üdvösséged lett óh Silvio. Vétettem én is valamiben ellened, szintén bocsánatodért esedezem”. Könnyek szöktek a szemekbe, hangos sírás töltötte be a székesegyházat. És nyomban megindult a tömeg, a vezetők példáján felbuzdulva, mindenki békejobbot nyújtott ellenségének. S most már leborulhattak a templom kövezetére, áldozatukat szívesen fogadta az Úr és kedves lett előtte. A templomban aztán diadalmasan rengett fel a Te Deum, a Téged Isten dicsérünk, mert bár kint a városban az ellenség győzelme biztos volt, sokkal nagyobb volt az a

győzelem, amelyet a templomba menekülőök vívtak meg. Mert a szívnek, a szeret győzelme nagyobb, mint a fegyverek győzelme.

K.K.T. Az ellenséggel való megbékülés krisztusi parancsa csendül ki a mai szent evangéliumból. Adjunk békejobbot egymásnak. Ma az egész Isten háza , ez a templom minden berendezésével és az oltár fogoly Királyával, a Szentségi Jézussal ezt kiáltja felénk, erre kér, erre buzdít. Bocsássatok meg az ellenetek vétőknek, amint én is megbocsátom minden bűnötöket, gonoszságotokat. Ma csüngjön fülünkbe a béke Királyának, Krisztusnak intése: „A nap ne nyugodjon le a ti haragotok felett. Imádkozni jöttél ma a templomba? Hogyan szállhat hódolatod és imádságod trónusom zsámolya felé, ha lelkedet a gyűlölet, a harag mázsás súlya a földre nyomja?”

De miért bocsássak meg? - kérded. Mert te is bocsánatra szorulsz. Bűnös, vétkes vagy te is. Vagy talán megszületet volna a földre a bűn, a gyarlóság, a hiba nélküli ember? Nem!

Nem fog megszületni soha, így hát te sem vagy az. Mert vétetted Isten és felebarátod ellen. És te reméled a bűnök bocsánatát, de elnyerni csak akkor fogod, ha te is megbocsátasz. El akarod kerülni az ég haragját. Elkerülheted, de csak egy módon, ha előbb kiölöd szívedből a bosszú, a harag indulatját. Azt akarod, hogy rád mosolyogjon az ég? Rád fog az mosolyogni minden bizonnal. De csak akkor, ha te is rámosolyogsz arra, kire ma még sötétben gondolsz, sötét pillantásokat vetsz. Azt akarod, hogy Atyádként szeressen téged az Isten? Úgy lesz, légy bizonyos, de csak akkor, ha te is testvérként szeretsz minden embert, azt is, akit ma még akit ma még egy kanál vízben megfojtanal. Törekedj megbocsátásra, mert az olyan, mint a napsugár, virágot nyit és gyümölcsöt érlel, varázskulcs az, amely az emberi szívnek zárját megnyitja, gyógyír az, mely lelki sebeket hegeszt, puha kéz, mely sok könnyet letöröl, sok tövist kihúz. Nem hiába mondja Krisztus a hegyi beszédben: „Boldogok a szelídek, mert ők bírják a földet”.

Talán azt mondod: te megbocsátanál, de annyit ártott neked , jó hírnevedet, becsületedet tette tönkre és boldogságod ellen tört. Tekints Szent Istvánra, a fiatal vértanúra. Azt veszik el tőle, ami legdrágább kincse, ifjú életét készülnek kioltani. És mégis így imádkozik: Uram Jézus, ne tudd be ezt nekik bűnül. Nézd szent Ferencet, sárral dobálják, eszelősnek és bolondnak tartják. És ő? Aki egyszer bántja, egy Miatyánkot mond érte, s aki kétszer , azért kettőt imádkozik el. S mindig a bántalmazók neve a feledés homályába merül, addig a kigúnyolt, megcsúfolt Szent Ferenc minden időben a csodálat és tisztelettárgya marad még másvallású embertársaink szemében is. A rosszért jóval fizetni, az átokért áldást mondani, a követ kenyérrel visszadobni, a bántalmat szeretettel viszonzni, nemcsak keresztény erény, de keresztény kötelesség is. Többnek

érzed magad ellenfelednél? Éppen azért van rajtad a bocsánatkérés sora. De gonosz és rosszándékú veled szemben. Nem érdemel bocsánatot. Ne feledd: nem azért kell békejobbod nyújtani, mert jó, mert megérdemli, hanem azért, mert Isten parancsolja. Hiszen ő is felvirrasztja napját jókra és gonoszokra egyaránt. S te válogatosabb, nagyobb igényű lennél?

Hátha ő nem bocsát meg? Te csak tedd meg kötelességedet, a többi nem a te dolgod. Senki sem tarthat vissza téged sem a mennyországtól, sem a gyóntatószéktől, sem az áldoztató ráctól, csak te magad.

Amikor föltámad lelkedben a békülés vágya, ne sokat fontolgasd, ne habozz, nyomban cselekedjél, mert ez a vágy a szentlélek nagy ajándéka, ingyen adott kincse. A szentlélek nagy ajándéka mellé fűzd a te nagylelkűségedet. Mert nagylelkűség is kell a megbocsátáshoz, az önző ember nem tud megbocsátani. Ezt a nagylelkűséget a szentekben is megcsodáljuk, annál inkább megcsodáljuk azonban, akik nem emelkedtek a szentek magasságába, hanem egyszerűen küzdő tagjai voltak Krisztus Egyházának, mint mi magunk.

Egy példával kezdtem mai beszédemet, egy példával szeretném befejezni. A történelem tanúsága szerint, a francia forradalom idején XVI. Lajos király fiát, aki a tróni örököse lett volna, egy forradalmár cipész kezébe adtak. Ez a kegyetlen ember azt sem tudta, hogyan kínozza, gyötörje ezt az ártatlan gyermeket, akinek minden bűne az volt, hogy királyi vérből származott. A gyermek azonban békével tűrt minden bántalmazást. Egyszer jókedvében azt kérdezte a gonoszlelkű ember: Mit csinálnál ha valaha mégis király lenne belőled? A fiú szelíden csak ennyit válaszolt: Megbocsátanék!

Ezért a nagylelkűségért, mely az esküdt ellenségben, a gyűlölködőben is testvért lát, imádkozzunk ma a Szentségi Jézus előtt, megemlékezve szavairól: Ha ajándékozdat...